

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstvosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedźela Łátare.

Psalm 23.

Tutón 23. psalm je jena šwjatniza. Šwjaty měr rěczi i tutych słowow. Jena cžłowška dušcha je pola Boha khowanku namakała. Jedyn modleť je do šwojeje komorki šchoł; nutrna myšl jemu wutrobu napjelnja. Wón drje je kral na wyškoleczi cžłowještwa, ale šwoju nutrnosć šebi cžerpa i tamnych studnijow, pola kotrychž je něhdy na šwojeho nana pastwišcžu jako njewinowaty hólcžł šedžal. Tam je wón Bože njebjos i džěcžaznym wóczkom widžal. Tam bě tón šbóžny šón jeho džěcžatštwosć. Tam na te lube wótzowške hona dyrbi wón w duchu domcji khowatacž, šo by te wutrobne słowa namakał, i kotrymiž mohł šwoje najšlubšce wušnacže wuprajicž: „Tón Knjes je mój pastyr, na nicžim ja nusu njelmeju. Wón pake mje na šelenej luzy a wjedže mje k czerstweji wodze. Wón wofichewi moju dušku a wjedže mje po prawym pucžu šwojeho mjena dla.“ — Teke krašne słowa hišcže nješku žana modlitwa, ale w nich šo dušcha k modlitwe bliži. W nich je pobožna nutrnosć, i kotrejež modlitwa šama wot šo nastawa: „Hacž ja runje khowdu w cžěmny dolo, njeboju šo žaneho njeboža; pschetož ty šy pschi mni, twój prut a twój kij troschtujetaj mje.“ Wóže lubosć k Bohu a troscht i Boha šo i jednorisćimi a rjeńichimi słowami wuprajicž hacž i tutym modleťskim šchpruchom, w kotrymž po wušnacžu jeneho šlawneho wucženeho a po nashonjenju někotreho wjele tjšcheneho wjazny troschta leži hacž we wschitkich knihach šwěta w hromadže? A wón šo dale

k Bohu modli, kaž by ja Božim blidom šedžal: „Ty pschihotujesh pschede mnu blido pschecžimo mojim nje-pschecželam; ty žalbuješ moju głowu i wolijom a nalijesh mi polne.“ Džakowanje ša Boži šchit, ša Bože wobštaranje a wjekele na tej khowanzu, kiž jemu jeho Bóh pschihotuje, to wschitko tale modlitwa rošpomni. „Ty šy pschi mni“, „ty pschihotujesh“, „ty žalbuješ“, „ty nalijesh“ — tak wón k šwojemu Bohu rěczi a i žylej dušchu šo jemu dowěri. Šchtóž móže takle k Bohu „ty“ rjekneč, tón je jedyn prawy modleť a tón i modlitwy nowu móž dostawa. Šchtóž je tak šo modliť, tón potom tež móžnje pošulnjeny wěri: „Na to pónđe ša mnu dobrota a šmilnosć moje žiwe dny, a ja budu wostacž w domje teho Knjesa wěcžnje.“

Š taskej nutrnosću a modlitwu šebi cžłowjeť Boži dom twari, Boži dom we wutrobje.

Šchtó njeby pschi 23. psalmje na dobreho pastyrja Jesom Khrysta myšlik, kiž je prajil: „Ja šym tón dobry pastyr. Tón dobry pastyr wostaji šwoje žiwjenje ša wozny.“

Wón šo naš prascha: „Šhto móže cžłowjeť k wu-možanju šwojeje dušche dacž“, a wón je šo ša naš podał. To wopomńmy nětko w poštnym cžaku! A njedželu Łátare špěwajmy po 23. psalmje:

Tón Knjes mój šwěrný pastyr
je,
Mje w šwojim štadle wodži;
Mi nicžo nusa njebudže,

Wón wobara wschej šchodži;
Wón mje tam štajnje napaše,
Šdžež štrawa trawa narosće
Na luzy Božoh' šłowa.

T.

Sbóžne plody wěry.

Rom. 5, 1—6.

Głos: (F. W. Sering, str. 80): Šodžina nam šbóžna šhadža atd.

Sbóžne plody wěry krašnja
W žiwjenju šo šchecšana;
Šako hwěšdy Bože jašnja
Šnamjenja šo džěčatstwa
Božeho na wumožonym,
Š winy hrěšnej' wušprawnjenym,
Šiž je Šhryšta šapšhijał
A měr š Bohom namała.

Dokelž dołh je wuhašnjeny,
Šrěcha mōž tež šlemjena,
Ššhishup jom' je wotewrjeny
A hnadže Božej pšhes Šhryšta!
Šokoj š Bohom džěl je jeho,
Ššhokrašnjenja pšchodneho
Šadžija joh' pošhlnja,
Šuhlād š njebjū pošhica.

Šsamyh tyšhnošćow šo šhwali
Šchecšan, š šchizom šrudženy,
Dokelž šhoni, šo šo šdali
Šod nim čželnej' njerody;
Tyšhnošć ščěrpliwosć jom' dawā
Še šhonenjom, — ššhadžala
Š dobom tak je nadžija,
Šotraž š čžěrpijenju mōž da.

Šahanibicž nješamōže
Šadžija pał na nihdy;
Lubosć Boža wodži lōže,
Dyžli šakoń tamazy;
— Lubosć Boža, š Duchom šwjatym
Do wutrobny džěšču datym,
Dawa jemu wješelošć,
W pucžach Božich wobštajnošć. —

Šako hiščeže šłabi běčmy,
Wumrjet Šhryštuš ja naš je;
Šdyž kaž bjesbōžni my džěčmy
A šmjercži, — jej naš wutorže;
— Tak do štopow Šbōžnikowych
Štupajo dže šchecšan w nowych
Wěry plodach š žiwjenju,
Trošhtny tež pšhi wumrjecžu! —

U.

Jeho macž.

Čzople šwěcži Bože šłóncžto do mašeje šahrodki a š čžicha pohibuje wěšicžł ščžejazu rešedu na rjadzy, jejnu wón pšhes wotewrjene wońno do mašeje štwy nošcho, w šotrež šymna a merna na lěhwje ta wobštarne žona leži, kiž je jejne šymjo w nalěčžu wušhwała a nětko na pšhezo wocži šandželila. Ššhed durjemi pjerčhotaju hołbje, a w hałošach šedža wocžatujzy ptacžki, šotrež šu wšchě šwucžene, tudy šwoju pižu namałacž, ale žane wońno šo njewočžina, hluboka čžichina wotpočžuje nad domom, jeno štary muž štupa nětko š lěhwu morweje, š močnym šybolom we wocžomaj. „Wona běšche mi šwěrna mandželšta“, wón š čžicha rjekny, „a je šo hōdnje próžowala a štarala. Šajki ma wotpjaty napohlad!“

A kaž bychu tele šłowa druhim šhroblošče dake, šo džowka

pšhed ložom pšacžizy šłatnje a žałosčži: „Wona je ša naš wšchěch džělala! Ša budžich jej bóle pomhačž dyrbjala; kał ščěrpliwā wona bē, kał hotowa š pomozy, kał nješebicžna a dobra nam džěčžom napšhecžimo!“

W najčžemnišchim kucžiku štwy, wot druhich šdaleny, młody muž šedži. Šeho čžahi pošhaju šlědy pušteje šandženošče — nan a šotra šo wo njeho nještarataj, lubosć š njemu je wotemrěła, jako šo wón š lohtomyšhlym žiwjenjom wot šwojich pšchuwušnych džělešche.

Nětko je wón š tej morweje šam, nan a šotra štaj štwu wopuščžikoj. Š čžicha šo wón jejnemu lěhwje bliži a na kolena padže. Šswoju hłowu wón na tu šwěrnū wutrobu položi, na šotruž bē šo jako džěčžo tak hušto šložowal. Šrěni šróčž po dołhim čžahu jemu šulšy do wocžow šupichu. „Macži“, šhepta wón, „ty šh mi pšhezo dobra byla; wšhitzy čžišhnychu šamjeń na mnje — ale ty šh pšhezo šamolwjenje ša mnje mēla — ty mēješche mje lubo!“

A wón šapšhija macžerinej mošlojtej ruzy, šošhi jej š počžesčowanjom a praji š wěštym hłoškom: „Ty šh mje wumohla, macži! Šowle do twojeje šymneje ruki wotpoložam tebi to šlubjenje, šo dyrbi šo šo mnu pšcheměnenje štačž!“ Ššłóncžne pruhi padaju pšhes wońno a hraja na wobłědnjenym woblicžu šemrjeteje. Wona nješhšhi wjazzy te lubosćžiwne šłowa mandželšeho a džowki, niž wjazzy to šlubjenje šhubjeneho a wumoženeho šhna. Šał budžišche ju hiščeže wčžera woboje wobšbožile!

F.

Sinai a Golgatha.

Ty Božo š hory Sinai,
Šdžež š mróčželu šo šhješch,
Mi š hrimanjom a blyškami
Šyšł do wutrobny šhješch:
Mje trašhi twój hłóš šurowy,
Wšchal wēm, šo šhym čže hanil,
Šdyž kašnje, šotrež dał mi šh,
Ššhym tyšhaztróčžnje šranil.

Ty Božo š hory Golgatha
Ššh moje hrěchi wodał;
Šo šakoń mje wjaz njetama,
Mi ty šh prawdošć dobał,
Šiž š Šhryšta ranow žórlš šo
Ša moje wujednanje;
Š tym doštach twoje džěčžatštwō,
Mi njebjō šawoštanje!

K. A. Fiedler.

Běla róža.

Šenej šnjeni w Šendželškej bēšche šo dowolilo, šo šmēdžišche jate žónške jeneje šhoštarne tydženišzy raš wopštowacž. Š šajšim žohnowanjom bēšche jejne pšhecželniwe napominanje a ta lubosć, šotruž wona tym wbohim štworjenjam wopokajowasche, wē jeno Wōh šam. Šedyn džēń šo wona šako na wopštantku jaššwa hoto- wasche, jako jej něčtō krašnu bēlu róžu dari, šotruž šebi wona na šwój šchat pšchityšny, dokelž w lěčžu rada čžerstwe šwětki nošhesche. We šłóžje šo wona džēnka přēni šróčž dohladowarja woprašča, hačž je tež wšchē jate widžala, a došta wot njeho tu wotmołwu, šo w jenym pšhebytku jena š najnjekničžomnišchich, najšłóštnišchich žónškich šedži, še šotrež wón tu šnjeni hiščeže ženje wjedł njebē, pšchetož wona budžišche tam wudma a rěčže šhšhala, šotrež mōže lēdma wón šam šnjelčž.

Ta šnjeni prošhesche, šo by šo jej tōnle pšhebytk wotewričž;

ale lédma wona na proh postupi, dha ta hubjena žónska, kotraž léta dolho tudy šwoje slóscze wotpołuczesche, ju i najnjehornišchimi šłowami nadpadže a šo wot tajseje njembrosče saja, so šebi ta knjeni dale njeswaži. Ale w šacžuczu, so by tež tudy, hdžež šo žane smérowaze šłowo naložič njehodžesche, i najmjenscha nekajse šnamjo lubosče sawostajila, šebi wona rucze tu róžu wot šchata wotthny, položi ju na lěhwo jateje a da potom durje sa šobu šamknęč. Duž šaklincža wótrny, pscheczišchczowazy šchif kaž „maczi! maczi!“, ale dohladowať šo šapowjedži, hišchče ros wotewricz, a wona durbjesche sa džęnga jajtmo wopuschczicž. Bližšchi krocž ju tón šastojnik i tymi šłowami pschija: „Šchto šcže Wy i tej žonu w tamnym pschebytku cziniła? Wona je kaž pschewobroczena, jeno po Wami žada a njeje hišchče ani jenicžkeho nahleho šłowa šašo wurjekła!“

Šaj, wona běšche kaž pschewobroczena. Ta běła róža, ta kwětka, kotruž bě wona sa cžaš šwojeho njewinowateho džęcžatstwa kóždolětnje pschi štaršchiskim domje pod štarobliwym plahowanjom maczerje kčžčč widžala, bu i gratom w Božej ruzny, i kotrymž šo jejna twjerdohłownosč šłama. Ššłowa špomnjeneje knjenje wot nětka šwólniwe wucho pola njeje namalachu. Léta dolho ta jata šwoje cžežke hrěchi hišchče w šamocze wotpołuczesche. Šako potom džęń pschindže, kotryž jej šwobodu wróčzo da, šnajesche wona jeno to pschecze: šwoje žiwjenje, šwoje mozy wot nětka wumóženju tajkich pošwjećowacž, fajkaž běšche wona byla. A wona tónle wotpohlad i pomozu teje knjenje dozpi.

Wotpalena žyrkej.

(S. Holmen.)

Tam žyrkwicžka na horje wotpali šo,
Duž šmjelknychu pišchčezele, špěwy a wšcho.
Nětš murje šu hole a roškwěłane,
A porno nim šepje tež nakopjene.
Šak wujachu šwony, šo rošeschrějo,
Nětš popjel a proch je tam šawodžek wšcho.
Ach, kóždy, kiž nješbože wohladať je,
Tón šyšhojtej woczi tam pošběhuje.

Šak žyrkwicžka rjeńšcha šaš natwari šo,
Šaš' šhwalobne šhěrłusche špěwachu šo:
„Šak šmilny a šchčedry Bóh luby Šnješ je,
Kiž šhudnych a šrudnych rad potroschtuje!“
Šaš i nješškam pošaze wěža tu naš,
A na nej šo blyšchči našch luby šchiz šaš.
Wón do kraja šwony šaš šaklincžęja
A putnikow i nowa šem pscheproschtuja.

Šlaj! běšche tež wutroba wupalena,
Kiž přjedy bě šwjatniža wušwjęczena.
Dha šhěrłusche džakne w nej woněmichu,
A hole a pušte wšchě rumnosče šu.
Nětš i popjelom šawriena nakhadža šo,
Šchtož přjedy bě we nej najpschichnišche wšcho.
Ach, wboha je cžmowa, wšcha roštorhana; —
Daj, Šnježe, so wona je natwarjena!

Šurij Bróšf.

Krótko přédowanje.

Šnate je tamne krótko přédowanje, kotrež šwj. ščęnik Šan cžasto we šwojim měšcze Šesju džeržesche a kotrež i šjoch šłowom wobštejesche: „Džęcžatka, lubujče šo!“ Bě hižom 100 lét, mozy běchu wobłabile, njemóžesche wjazny šhodžicž, ale durbjesche šo

do šhromadžisny nošhč dacž. Těho dla njemóřkotasche ničtó krótkosče přédowanja dla.

Krótsche přédowanje, jato tuto šwj. Šana, měšesche we šwojim cžaku w irškim měšcze Dublinje cžescžehódnny tachant pschi šwj. Šětru tam, i mjenom Širwan. Tótón 70lětny měšchik bě hospodať we wulkim wustawje sa šhroty; cžežka šhorosč pať wjasasche jeho druhdy njedžele dolho na ložo. Šas wón w nowinach wosjewi, so budže pschichodnu njedželu sa šwoje šhroty přédowacž, dokelž bě nusa wulka w domje, šchtož w Šršej ničšo nowe njeje. Šsobotu na wječor pschimny jeho šašo šhorosč — wicž w cžuwach. Wjiesche šo žyłu nóz i bolosčemi, pschindže ranje, dopođnje a ššóncžnje hodžina, so durbjesche na klětku. Šicž njemóžesche, a tola běšche nusa tať wulka a telko luda w žyrkwu, so šlubjene přédowanje wotpowjesč njemóžesche. Duž poruczi, so maja šo wšchě šhrotki, džěl i nich poš nahi a šmjercž-blědy, wokoło woltarja šhromadžicž. Wón šam bu na klětku donješeny, šběhny šchepotajo šwoju ruku, a na šebi dowěrjene šhrotki pošajuju, praji i ludej: „Šlejčže!“ Šo tutym šłowje šwoje šo, i bolosčemi pschewšaty, do klětki. To drje je najkrótsche přédowanje, kotrež je šo dotal psched tať nadobnej šhromadžisnu mělo, krótko, kaž tamne šwj. Šana w Šesju, ale tež žyly w duchu šwj. Šana. Šaž tótón ščęnik nješpschewšasche, donž běšche hišchče šchricžka žiwjenja w nim, i lubosčzi bližšcheho napominacž, šchtož je dopjelnjenje šakonja, tať tótón měšchik w Dublinje i šmilnosčzi, kotraž cžežki šub Boži pschewinje.

F.

Njebě žadny cžłowjek, kotremuž šo po tutym přédowanju šyly i wócžka njeronjachu. Šóždy dawasche, a ženje šnadž šo w irškej žyrkwu telko na dobo škladowalo njeje, kaž w tutej hodžinje.

Widžišch-li hdže šhrotu, dopomá šo na tuto „Šlejčže!“
Móžesch-li, dha pomhaj: šhrota je přédowanje, kotrež žive po šwěcže šhodži.

Wšhelake wukładowanje šedmeje kasnje.

(Še šo ras w Šruskej štalo.)

Šakub, šarariowy pohoncž, bě jeneho hólza w šarskej šahrodže došahnył, kotryž bě tam jabłuka šchčzipał. Šakub wša šwojeho arřtantu a wjedžesche jeho še knjesej šararje, so by tón mlodeho paducha šhostał. Šo by šhonil, šajke šhostanje padušchny hólčez dostanje, džeržesche Šakub wucho do šarskich duri. Š mjersanjom šhyschesche Šakub, so knjes šarar hólza jenož napominasche, so nješb šedmu kasnju wjazny pschewšupil, a ššóncžnje hólzej prajesche: „Šeli šmješch hdy wulku žadosč sa jabłukami, pschindž a praj mi to.“ —

Tať bu mały paduch še šitny puschčęny. Tola jow wša Šakub hólčęza a wjedžesche jeho do šahrody. Tam bě šebi přjedy worjeschny kješčf šhował. Tónle kješčf hračny pohoncž a prajesche temu paduchej: „Šlej, nětšo hagle ja tebi tu šedmu kasnju wuložu“. A i tym položi hólza na šawku a cžepjesche i kješčtom na šadnu kožu pachola, kotryž jara šchtręcžesche. —

Sawěšče, tón hólčez njeje wjazny na šedmu kasnju šabył.

Móz hrěcha a jeho mšda.

Wěrna podawišna je šandženeho cžaka.

(Ššóncženje.)

Psched šudom paš šamjeniz na žane waschnje winu jateho dopołasacž njemóžesche. Wón wospjat wobkruczi, so je wón mor-darja šwojeho nana špóšnal. Šemu bě, kaž by i nješšš šwědcženje durbjalo pschicž, wón nekajki džiw wocžakowasche — tola wšcho mjelčesche. Cžežke šdychjenje šo i jeho wutroby wuwiny, a wón woczi i šemi wobroczi. — Nětšo šo dolho šadžeržany hněw pschitomnych dlěje potłóčicž njeda.

„Šěpje by bylo“, rošhorjeni rěčachu, „hdy budžische nje-

šbožowneho w turkowskich putach wostajil, hač so je jeho wufupil, so by jemu hanibnišče puta kował; wón by so dyrbał wufnac, so je so mylil, a so bjes pšiciziny tuča.“ —

Šwoboda tam i wobliczom čerpjajeje njewinowatošče steješče a měješče wobzarowanja-hódnj napohlád. Šačo so jeho prašchachu, hač by so i tym spokojil, hdy by moleť wobškržbu wróčo wšal, wotmolwi wón i ludanej ponižnošču, kaž so by i džalom napšheczo molerjej napjelnjeny byl: „Nicžo dale nježadám, hač so mje wufprawni!“

„Waš wufprawnicž?“ Šamjeniz po krótkim mjelčenju i měrnym ale rošbudženym hłóšom praji, „nó haj, wy šče mordar a hiščeje wjazh — ja nicžo nasad njewošmu! Mjeh Wóh mjes namaj rošbudži!“

To prajiwšči čyžiče šudništu šalu wopuščežič: tola i dobom jaty, kotryž bě hač dotal štuleny štal, i móžnym šatorhjenjom hłowu šbėhny, so jeho rječšy ščžercžachu, a rjekny:

„Dokelž škržbnik šwólnimy njeje, mje wufprawnicž, kaž mi to po šatonju pšišteji, dha drje móžu žadacž, so by so wón na moje město štajil jako muž, kotryž so na čžeknyh ludži pšiššłodža.“

Ššudnikam bě tole njewočatane žadanje jara njelube. Čžiche morkotanje, kotrež měješče po šdacžu nješpodobanje nad šadžerženjom jateho wufnamicž, so i pšhipošlučarijom ššyšhecž da. Molerjej i wutrobje štrach štupašče; tola wón, i ššudnikam so wobrocžiwšči a so pšched nimi ponižnje pokloniwšči, praji:

„Rošbudžče, Wašchemu wufšudej so podčžišnu!“

Tola ššudnižy mějachu žohnowane wopomnjecže doštojneho šararja w pšče wufšej čžescži a bėchu pšče pšhecželni šmyšleni napšheczo wubjernemu molerjej, kotrehož myšle bě po šdacžu jenož džčžaza luboščž šmucžika, so bychu po Ššwobodowym žadanju čžinili. Mjedžiwajo na to Ššwobodu njewinowateho wufšachu, a doščž ludži jich bė, kotřž jeho se ššudništwa wufšajo domoj pšchewodžachu a ša njeho pjenješy ššerachu, so by so jemu pšches to hańba a hubjenštwo jastwa doščž a na doščž šarunalo.

Ššwoboda, lėdma i jastwa pušchčženy, hładajžy na mozach pšchibėrašče. Duž bė ššamo nadpadne, so tutón ššlyny, njerėdfo pnyšlaty čžłowjel hiščeje pšchezo bjes wobštarnymi, ššamornymi a ššhorowatymi ššchėžiwžami w hošpitalu na molerjowe ššóšty pšchewywašče a tam ššwojich towaršchom čžasto i njewufšchnoščžemi mjeršasče. Ššyle hinašče, hač Ššwobodowe, bė molerjowe ššadžerženje. Ššnutššowny njemėr, nješpokojnoščž a hórkoščž jeho wutrobny, kotrež jeho čžwilowachu, so pšchezo bėle na nim pokafowachu. Ššodarmo wón wucžel we ššwojim molerštwje phtasče a tač čžasto hač so nušowasče, trėbne naprawy pšchihotowacž, pšchezo ššaso wón, dokelž nicžo ššhmane došonjecž njemėžesče, barbicž na boš ššmórnny.

Mjes tym tež hošpitalowi pšchewštejicžerjo ššóšnachu, so Ššwoboda pola nich na prawym měščeje njeje; haj, wón ššam čžasto rėčžesče, so hiščeje pšchezo jeho horže požadanje ša tym šteji, i ššóžžu po džiwim morju pšėli a pódlu pluwacž. Hošpitalowi wobššlerjo so ššamo i pšóštwu na pšchewštejicžerštwo wobrocžichu, so bychu ššwojeho njemėrneho towaršcha wotbšli, kotryž jim pšchi ššóždej šškladnoščži ššlubu čžinješče, temu tobaš, druhemu jehšy, tam-nemu ššapalki atd. pšjecž bjerjo, jenož so by so nad jich mjeršanjom wješšeliš. Duž bėchu wšchitžy jara ššokojom, ššhoniwšči, so je so njemėrnny duch na nėkajšej ššóžži ša wješšlaka pšchistajil.

Hošpital, w kotrymž bė Ššwoboda ššatof namakal, do wofšady Ššėtrowskeje žyrkwje šškufšesče, a hošpitalowi wotšladanzh ša lėto dwóžy do Ššėtrowskeje žyrkwje i Wožemu ššlidu ššhodžachu. Ššwoboda, kotryž bė ššebi wotmyššil, džėn po postajenej ššowjedži wotjėčž, čžyžiče teho runja i Wožemu ššlidu hieč. „Pšchewš“, wón praji, „ja nješšom hubjenšči ššchewšžijan hač wy!“ — Na ššdacže i nutnoščžu do žyrkwje ššupi; da ššebi wot duchowneho hřėchi wodacž

a bližesče so potom i woltarjej. Ššžom so wón ššlaka, hižom jemu duchowny ššwječženy ššhlėb dawa — pšchi tym wón wocži ššbėhnywšči na woltarny wobras pohladnje. Wón wuhlada ššararja Ššamjeniza a, o šštrach, wón ššebje ššameho wuhlada, mordarja Čžornaka, čžah po čžahu, [kaž bė jemu ššchpibel pšched wjele lėtami jeho woblicžo pokafowal. Wón widži we ššwojim wobrasu Ššudašcha Šššhariota pšchi ššwjatej Ššnjesowej wječžeri.

Ššót ššmjertneho šštracha na jeho čžolo ššupi, wón so njemėže na ššolenomaj ššžeržecž; wón ša woltarnym wobšhodženjom pšchima, tola ššon ššamy wofomif so we womorje na ššemju wali. Šš žyrkwje wunješeny drje so bėrny ššaso ššhraba, tač so móžesče hiščeje tu ššamu nóž na ššóžži ššwojeho džėla hładacž. Tola wšchewomóžny Wóh, kotryž bėšče tač dolhe čžahy se ššpodžiwnej šščžerpliwosčžu jeho ššóštnemu žiwjenju pšchihładowal a podarmo na nušnu pokutu wocžafowal, jemu hiščeje tuššamšnu nóž i nahšej ššlej ššmjercžu derje ššškuženu mšdu da a pšchewoštaji jeho čžornu, šškaženu dušchu čžertej jako hižom dawno ššrašy wopor wėčžneho ššatamanštwja. Šš so rańšchim ššwitanju nastřženi ššóžnižy jeho čžėlo namakachu; ššwojej ššlufej, šščėrofo wotewřjenej wocži wón runu čžaru na njedalofu Ššėtrowsku žyrkwje wudžerasče, i najmjėnšcha so to molerjej tač ššdašče, kotryž bė, wo podawku w žyrkwje ššhoniwšči, na ššóžž ššhwatal. Ššačo ššudnižy tu wėž šššyšchachu, woni wohańbjeni i hłowu ššchawšechu, jafšnje ššóšnawšči, so je tudy ššwjaty a prawy Wóh ššam ššudžil.

Kapalka.*

(L. Uhland.)

Kapalka tam horkach šteji,
Hłada dele do kraja.
Delfach na paštwje we meji
Hólž ššej ššpėwy ššaspėwa.

Ššrudny ššwón so šššyšhecž dawa;
Čžėlo i rowej pšchewodža.
Ššpėw na paštwišchčžu pšchewštawa;
Hólčžez horje poššlucha.

Horkach wšchitkich pohřebaju,
Kiž so wješšla we doli.
Hólčžez, tam čži ššaspėwaju
Ššunu tež ššpėw poššledni!

T.

* Ššomhaj Wóh 1905 poda w 2. čžišle tež pšchewšł wot F.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Pšchewšelnima a ššwješšelaza powješčž nam dońdže wot wodžerja ššerbškich hodžinow na Wudnyškim gymnašiju, ššnješa ššararja em. Ššakuba: „Ššrėni tych gymnašijaštw, kotřž ššerbške hodžiny w tutym pokłėcže wopnytowachu: i. Ššmoša, ššyn Wudewšžanškeho ššnješa ššantora, je ššwoje maturitatne pšuhowanje ššhwalobnje wobštal a pšóžžez do Ššipška na duchownštwo ššudowacž.

— Na ššakškim ššejmje měješče so w tym tydženju wuradženje wo namjecže ššwobodomyššlynych a nazionalliberalnych wo pšchewmėnjenju ššchulškeho ššakonja, kotryž je so doštry wopokafal a je lėpšchi, hač w druhich šštatach. W Ššakškej so po móžnoščži wšchitko i lėpšchemu wucžerjom šštawa a je tež nadžija, so so jim jich doššodny wot tuteho ššejma powyšcha. W powyššenje doššodow je wėščeje nušne w našchim čžahy, hđžez je žiwjenje lėto a dróžšče. Wle ta druga wofanža, kotraž i wulšich měštom so won trubi, je i wjetšchego džėla njenušna a jenož hórku krej čžini, wofebje tam na měrnym kraju, hđžez je wšchitko w pokoju a jednocže žive.